

Štev. 4.

V Ljubljani, april 1924.

Letnik XXV.

Junak Vojanov.

(1918)

„Maribor, ti lepo naše mesto,
gnezdo naše severno sokolje,
hočeš, moreš li ostati zvesto,
da ti ne utone plodno polje
v dnu pohlepa tujega poplave?
V venec si zelenega Pohorja
vtkan dragulj slovenskega ponosa!
Nad teboj svišči sovražna kosa,
da nam kruto zoži krog obzorja,
smrtno rani žilo naše slave,
pahne nas ponižane v sramoto
in zakuje v robstva nas grozoto!“

To junak Vojanov beseduje,
brke gladi, sabljo priostruje,
smele misli mu ljubav razvnelje,
ki razgreva ga do rodne zemlje,
bistró mu oko v daljavo gleda,
iz srcá do src hiti beseda . . .

„Ni gorje največje, če opleni
tuja roka te moči življenja;
tvoja smrt se dvigne v slave ceni,
če za dom ti v borbi žitje jenja.
A kaj, bratje, takrat naj storimo,

če prokletstvo nam na duše pade,
češ, da rok prekrižanih stojimo,
ko se nam sovrag v domovje krade?
V rod iz roda pojde govorica:
Glejte, vsak od njih je izdajica! —
Vse oči ta dan le v nas strmijo,
vprašujoč usoda se oglašá,
kakšna li bo končna sodba naša,
ki si roke same jo gradijo!
V dušo nam ne sme prokletstva želo,
žig izdajstva nam ne sme na čelo!“

Od besed ognjenih vsa razgreta
brž ob njem se zgrne borcev četa,
iz nožnice jekla strela švigne,
volja se junaška k borbi dvigne,
razleti nadutost se kričava,
v begu išče splešena zavetja,
naša slavna vije se zastáva,
glas jo vznaša radostnega petja.

A Vojanovu oko je rosno,
ko zmagalec k nebu dvigne glavo,
klic domovje preleti ponosno:
Glejte našo severno trdnjavo! —

E. Gangl.